

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΨΑΡΕΜΜΑ ΤΗΣ ΝΥΦΗΣ

Ένα ώραίο γαμήλιο έθιμο στις Άντιλλες. Γιατί καθρηγήθη. Η γοητευτική κέρη του ξενοδόχου που τρελλαίνει τα παλληκάρια. Ο τρελλός έρωτας του Έλ Πίντο. Όταν δέν θέλει η Τύχη. Η προδοσία της γυναικας κι η προδοσία της θαλάσσης. Ο πνιγμός του Έλ Πίντο. Ο γάμος της Μαρίας Ρόζας. Το ψάρεμμα της νύφης. Το πτώμα του προδόμενου νέου, κτλ. κτλ.

Σ τις παραθαλάσσιες κοινοτόλις των Άντιλλών έπιμαρείται από αιώνων μια περίεργη, μά και άρκετά ώραία συνήθεια. Όταν γίνεται έκει κανένας γάμος, μετά τη στήλη, οι νεόνυμφοι, μαζί με τον κομπάρσο και τους στενοίς συγγενείς του, μπαίνουν σε μια φαραάθη βάρκα, ξαναγιγονται λίγο στο πέλαγος κι έκει ή νύφη σίχρει στη θάλασσα ένα μεγάλο δίχτυ. "Έπειτα ή βάρκα ξαναγειρίζει πίσω στην ακρογιαλιά κι οι συγγενείς των νεονύμφων τραβούν το δίχτυ έξω. Όσο θά είνε ή άξια των ψαριών που θά έχουν πασπί στο δίχτυ αυτό, τόση άξιας γαμήλιο όδωρο πρέπει να κάνει κι ο γαμπρός στη νύφη.

Έκ ποίκως, εδών και είκοσι χρόνια, ή συνήθεια αυτή έχει καταργηθεί και είνε ελάχιστα τά ξενοάρκα έκεινα που τολμούν να μπούν να ο΄χουν στη θάλασσα το δίχτυ της νύφης.

Η κατάργησης του ώραίου γαμηλιού έθιμου όφειλεται σε μια άπιστευτη τραγωδία που συνέβη λίγα χρόνια πρό του Εύρωπαϊκού πολέμου σε μια κομπάρσο των Άντιλλών.

Την έποχή εκείνη, στην κομπάρσο Παλόμα ζούσε κάποιος ξενοδόχος που είχε μια ώραία και άρκεση κέρη, την Μαρία Ρόζα. Όλοι οι νέοι, όχι μόνο της Παλόμας, αλλά και των γειτονικών χωριών, ήσαν τρελλά έρωτευμένοι με την κέρη του ξενοδόχου, κι όλοι ποθούσαν να την κάνουν γυναίκα του.

Μεταξύ αυτών ήταν κι ένας νεαρός ψαράς, ό Έλ Πίντο, το όμορφότερο και τολημότερο παλληκάρι που βρισκόταν σ' ήνη την περιοχή.

Ο Έλ Πίντο άγαπούσε με πάθος τη Μαρία Ρόζα και είχε αποφασίσει να την κάνει με κάθε όθια γυναίκα του. Η νέα συμπάθεισε επίσης τον Έλ Πίντο και όσχηνά τον συναντούσε και του χρωτούσε συντροφιά. "Αλλά όταν ό Έλ Πίντο της έκανε λόγο για γάμο, ή Μαρία του άπαντούσε με λύπη, άναστενάζοντας βαθείά :

— Δέν γίνεται τέτοιο πράγμα, Έλ Πίντο. "Αν παντρευόμαστε, θα πεθαίνουμε της πείνας. Ο πατέρας μου δέν θάδινε ποτέ την αγαπαθεία του να παντρευτώ μ' ένα νέο ψωτό. Θα μ' άποκήθω. Κι' εσύ δέν θά μπορούσες να βγάλεις άρκετά χρήματα για να ζήσουμε. Δέν έχεις ούτε μια καλβά δια κι σου, καμμένη μου Έλ Πίντο, μια βάρκα για να ψαρεύης. Είπασ μεροκαματιάτης...

Τά λόγια αυτά της νέας έφρασαν άπελπισία στον Έλ Πίντο. Καί στο τέλος αποφάσισε να δουλέψη σκαλίνα, να κάνει οικονομίες κι έτσι να γίνη άξιος της και να τη ζητήσει άπ' τον πατέρα της.

Ο Έλ Πίντο είχε ένα στενό φίλο, σαναηλόκό του, τον Νέκ, που ήσαν άρκετά πλούσιος. Πήγε λοιπόν, τον βρήκε, του διαμήθηκε τον καϊάτι του και τον παρακάλεσε να τον βοηθήση. Ο Νέκ δέχτηκε πρόθυμα να του δανείση για τρεις μήνες, το ποσόν του γαμμού για ν' αγοράση μια φαραάθη βάρκα.

Όλλά ή Μοίρα πολυκοίμισε άδυσόωτητα τον διατυχημένο νέο. Άπ' την ήμερα που αγοράσσε τη βάρκα, άρχισαν άδυσόωτες προκίμεις και καταγίδες και κανένας ψαράς δέν τολμούσε να βγη σπ' άνοχτά τά ψαρεύη. Έτσι ό Έλ Πίντο έβλεπε με άπόγνοια να περνά ή καρός κι' έπλησίαζε ή ήμερα, κατά την οποία έπρεπε να ξοφήση το δάνειο που είχε πάρει.

Σάν να μιν τον έφτανε δέ ή άτυχία αυτή, τον χείτησε και μια άλλη συμφορά, άκόμη χειρότερη. Άπό τότε που έξομολογήθηκε τον έρωτά του στον Νέκ, εκείνος τον συνόδεσε κάθε βράδυ στο ξενοδοχείο του πατέρα της Μαρίας Ρόζας. Και έκει αγά-αγά συμπάθησε τη νέα και την έρωτευθήκη κι' ατός τρελλά.

Ο ξενοδόχος άνευρολόπισσε να κάνει το Νέκ γαμπρό του, ξεφρονισαί τε έχει μεγάλη περιουσία. Μα και ή Μαρία Ρόζα δεχόταν μ' ευχαρίστηση την συντροφιά του, ένω στον Έλ Πίντο φερόταν τώρα πολύ ψυχρά.

Λίγες μέρες πριν λήξει ή προθεσμία για την πληρωμή των χρημάτων που είχε πάρει άπ' το φίλο του, ό Έλ Πίντο συνάντησε το Νέκ και τον παρακάλεσε να του δώση μια καινούργια προθεσμία. Έ-

Την έβλεπε τελευταία διαρκώς συλλογιαμένη και μελαγχολική...

ζείνος, όταν άκουσε την παραίτησή του, χαμογέλασε και του αποκρίθηκε :

— Όχι μόνο νέα προθεσμία σου δίνω. Έλ Πίντο, αλλά δέχομαι και να σου χάρισω το ποσόν που μου χρωτούς, άρκει να πάρης να ενδιαφέρεσαι για τη Μαρία Ρόζα και να την βγάλης άπ' το μυαλό σου, γιατί αυτή θά γίνη γυναίκα δια κι μου.

Ο άτυχος Έλ Πίντο άτόμωκε άναυδος. Κι' ό Νέκ τον άφησε κι' έφυγε, χωρίς να πη άλλη λέξη.

Την άλλη μέρα, όλο το χωριό έμάθαν ότι είχε αποφασισθεί ό γάμος του Νέκ με τη Μαρία Ρόζα. Όνο άπελπισίας άφύστανε τώρα στην ψυχή του Έλ Πίντο. Κι' ή τρακιά στο πέλαγος έξακολούθησε τρεμερή, όποτε να μη μαση ή εργασθή, να φερθήση χροίματα, να ξεχρεωθεί, να πραγματοποιηθή τους σκοπούς του...

Έξαφνα, ένα βράδυ παρουσιάστηκε στον Έλ Πίντο μια άνέλπιστη ευκαιρία : Κάποιος μεγαλέμπορος άπ' τη Γαλλία, που βρισκόταν για δουλιές του στη Παλόμα, ζήτησε έναν τολημώτο βαρκάρη για να πάη ένα γράμμα τον στον καπεταίο του ίδιοχρόου ίσπισφόρου του, που ήταν άγαρθοβλημένο σ' ένα γειτονικό λιμάνι των Άντιλλών. Η άμοιβή που έδινε για την άποστολή αυτή, ήταν κολλοσιαία, αλλά κανένας ψαράς δέν δεχόταν, γιατί ή θάλασσα έμεινέτο άπ' την τρακιά.

Μόλις το άκουσε αυτό ό Έλ Πίντο, δέχτηκε άμέσως να ταξειδέψη ό έβιος για το γειτονικό λιμάνι, όπου βρισκόταν το ίσπισφόρο του Γάλλου έμπορου, άδιαφορώντας για την τρακιά. Η άμοιβή, που έδινε ό έμπορος ήταν τόσο μεγάλη, όποτε θά απορούσε μ' αυτή να πληρωθή το χρέος του στον Νέκ, ν' αγοράση ένα σκατίνα και να του μείνη και περιουσία. Θα κινδύνεσε βέβαια τη ζωή του, αλλά αν πετύχαινε, θά μπορούσε να προσλάβη τον γάμο του φίλου του με τη Μαρία Ρόζα, που έπαρόκειτο να γίνη έπειτα από δέκα μέρες. Ήταν βέβαιος ότι ή νέα κατά βάθος τον άγαπούσε και θά περιέμεπε αυτόν για οςέγγό της, αν αποτύχουσε περιουσία. Μήπως δέν την έβλεπε τελευταία διαρκώς συλλογιαμένη και μελαγχολική; Τι άλλο έσημαινε αυτό, παρά ότι δέν άγαπούσε άόμοια ;

Πήγε λοιπόν ό γενναίος ναύτης το γράμμα το Γάλλου έμπορου και την άμοιβή του, ένα σκακουλιά χροσά νεκίσματα, μπησε στη βάρκα του και ξεκίνησε, κινώντας το σκαπό του και παρακαλώντας τον Θεό να τον βοηθήση.

Μά αλλόμοιο... Ο άτυχος Έλ Πίντο δέν γύτωσε άπ' την τρακιά. "Όπως ή κέρη που άγαπούσε, έτσι κι ή θάλασσα τον έπρόδοσε. Καί μόλις βήθηκε σπ' άνοχτά, ή καταγίδα του άναποθύγησε τη βάρκα σαν κερφοτόσφυρο και τον πέταξε στη θάλασσα, όπου τον κινάπαν τά μαύρα, άφροσιμένα νερά...

Η έδρηος του πνιγμού τον έκαμε θλιβερή έντύπωσι από χωριό, μά γρήγορα τον έξέχασαν και πρώτη άπ' όλους ή Μαρία Ρόζα.

Ένωμεταξύ γινόντουσαν στο χωριό ή τελευταίως προκετομίες για τον γάμο του Νέκ και της κέρης του ξενοδόχου. Όλος ό κόσμος στην Παλόμα περίμενε μ' άδημονία το γάμο αυτό, γιατί θα ήσαν λαμτροτάτος.

Έπ' πέλους ή ήμερα του γάμου έφτασε. Ήταν Κυριακή άπόγευμα. Ο ήλιος άστράφτε. Όλη ή κομπάρσο βρισκόταν στο πόδι...

Όταν τελείωσε ή στήμης, οι νεόνυμφοι μαζί με τους συγγενείς και τους φίλους του, πήγαν στην ακροθαλάσσια και, σύμφωνα με το παλιό έθιμο, υπήρξαν στη βάρκα του Νέκ, άνοχητηκαν στη θάλασσα κι' έκει ή Μαρία Ρόζα έφρασε το δίχτυ της στο νερό. Έπειτα ξαναγύρισαν στην άπυ, όπου άρχισαν να το τραβούν στην ξηρά. Το δίχτυ φάνεταν πολύ βαρύ, τόσο βαρύ, που οι άνδρες της συντροφιάς είχαν ιδρώσει τραβώντας το.

— Πανάκριβο όδωρο θά κάνει στη γυναίκα σου, Νέκ, φώναξαν από γαμπρό οι συγγενείς και οι φίλοι. Το δίχτυ είνε γεμάτο ψάρια.

Όταν όμως έφτανε το δίχτυ έξω, μα κανηγή φράξης βήγρε άπ' τά στόματα όλων κι ή νύφη λποθήθηκε. Μέσα σ' αυτό, πάνω στά λίγα ψάρια που είχαν πασπί, βρισκόταν ένα άνθρώπινο πτώμα, το πτώμα του Έλ Πίντο. Το νεκρό, παγονέμο δεξί του χέρι, κρατούσε ένα σκακουλιάκι, με τά σκακουλιά με τά χροσά νεκίσματα που είχε πάρει άπ' τον Γάλλο έμπορο και με το όποιο λογάραζε να πληρωθή το χρέος του στο Νέκ και να παντρευθή τη Μαρία Ρόζα....

Αυτό είνε το τραγικό περιστατικό που έγινε ατία να καταργηθή το ώραίο γαμήλιο έθιμο των Άντιλλών.